

ΣΤΕ 1333/2018 [Νόμιμο πρωτόκολλο ειδικής αποζημίωσης αυθαιρέτου εντός αναδασωτέας έκτασης]

Περίληψη

-Από την διάταξη του άρθρου 114 παρ. 5 του ν. 1892/1990» όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 45 παρ. 2 του ν. 2145/1993» συνάγεται ότι η προβλεπόμενη από αυτό ειδική αποζημίωση αποτελεί διοικητική κύρωση που αποβλέπει τόσο στην αποτροπή ανέγερσης αυθαιρέτων κτισμάτων εντός δασών και δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων όσο και στην κατεδάφισή τους μετά την τυχόν ανέγερσή τους, καθιστώντας εξαιρετικά ασύμφορη οικονομικά τη διατήρησή τους, επιβάλλεται δε από τον Δασάρχη παραλλήλως με την υποχρέωση του Κράτους για αποκατάσταση της καταστραφείσας δασικής έκτασης και δεν συνιστά φόρο ή οικονομικό βάρος κατά την έννοια της παρ, 2 του άρθρου 78 του Συντάγματος, Περαιτέρω, κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης του ν. 2145/1993» η διοικητική αυτή κύρωση επιβάλλεται στο διοικούμενο για αυθαίρετα που έχουν ανεγερθεί εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας έκτασης είτε πριν είτε μετά την έναρξη ισχύος τσν νόμου αυτού, αλλά, προφανώς, για χρονικά διαστήματα κατά τα οποία διατηρήθηκαν τα αυθαίρετα αυτά, μεταγενέστερα της έναρξης ισχύος του νόμου αυτού. Δεν συντρέχει δε περίπτωση ανεπίτρεπτης αναδρομικής εφαρμογής της ανωτέρω διάταξης στην περίπτωση που με το σχετικό πρωτόκολλο επιβάλλεται στο διοικούμενο ειδική αποζημίωση για αυθαίρετα που είχαν κατασκευαστεί εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας έκτασης πριν μεν από την έναρξη ισχύος του ν.2145/1993» αφορούν, όμως, σε χρονικά διαστήματα διατήρησης των αυθαιρέτων αυτών μεταγενέστερα της έναρξης ισχύος του νόμου αυτού. Το Σύνταγμα, θεσπίζοντας στο άρθρο 24 παρ. 1 την υποχρέωση του Κράτους να προστατεύει τα δάση και τις δασικές εκτάσεις από την αυθαίρετη αλλαγή χρήσεώς τους και να απομακρύνει κάθε κατασκευή που αποκλείει ή περιορίζει την κατά προορισμό χρήση τους, ουδόλως αποκλείει την καθιέρωση νομοθετικού συστήματος προστασίας του δάσους που επιβάλλει, παραλλήλως προς τις αντίστοιχες υποχρεώσεις του Κράτους, την υποχρέωση αποκαταστάσεως του δάσους στον προκαλέσαντα την Βλάβη σε αυτό ιδιώτη επ' απειλή διοικητικών ή άλλων σε βάρος του κυρώσεων.

-η κρίση του Διοικητικού Πρωτοδικείου ότι η επιβολή ειδικής αποζημίωσης για τη διατήρηση αυθαιρέτου κτίσματος εντός δάσους ή δασικής έκτασης αντίκειται στο άρθρο 24 παρ. ι του Συντάγματος είναι εσφαλμένη, διότι το άρθρο αυτό του Συντάγματος δεν αποκλείει, παραλλήλως με την υποχρέωση της Διοίκησης για κατεδάφιση του αυθαιρέτου κτίσματος, τη θέσπιση υποχρέωσης για καταβολή ειδικής αποζημίωσης εις βάρος του ιδιοκτήτη, για όσο διάστημα το κτίσμα αυτό διατηρείται. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αίτηση ότι

νομίμως κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι η επιβολή της Ειδικής Αποζημίωσης είναι αντίθετη στα άρθρα 78 παρ. 2 και 24 παρ. 1 του Συντάγματος. Κατά συνέπεια, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Πρόεδρος: Κ. Μενουδάκος

Εισηγητής: Μ. Γκορτζολίδου

Βασικές Σκέψεις

2. Επειδή, με την κρινόμενη αίτηση ζητείται εμπροθέσμως και γενικά παραδεκτώς η αναίρεση της 4777/2007 αποφάσεως του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή προσφυγή της αναιρεσίβλητης και ακυρώθηκε το υπ' αριθμ. 1639/8.3.2001 Πρωτόκολλο Ειδικής Αποζημίωσης του Δασάρχη Πεντέλης. Με το Πρωτόκολλο αυτό είχε επιβληθεί σε βάρος της αναιρεσίβλητης, κατ' εφαρμογή της παραγράφου 5 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990, όπως αντικαταστάθηκε με την παράγραφο 2 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993, ειδική αποζημίωση, ύψους 10.368.000 δραχμών, λόγω διατήρησης αυθαιρέτου κτίσματος εντός αναδασωτέας έκτασης στη Ραφήνα του Νομού Αττικής για το χρονικό διάστημα από 8.12.2000 έως 8.3.2001.

3. Επειδή, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, η οποία υπογράφεται από Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, στον οποίο, όπως προκύπτει από το από 12.3.2009 αποδεικτικό της επιμελήτριας στο Συμβούλιο της Επικρατείας Μαρίνας Σταυροπούλου, επιδόθηκε η αίτηση αυτή και η από 13.2.2009 πράξεως του Προέδρου του Ε' Τμήματος περί ορισμού δικασίμου, νομίμως συζητείται, ως προς τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 3 και 27 παρ. 1 του π.δ. 18/1989 (Α' 8), όπως το άρθρο 27 παρ. 1 αντικαταστάθηκε με το άρθρο 4 παρ. 2 περ. α' του ν. 2479/1997 (Α' 67), των άρθρων 1 παρ. 2, 2, 13 παρ. 1 και 2 του β.δ. 6/1961 (Α' 5), του άρθρου 30 παρ. 1 του β.δ. της 07.06.1957 (Α' 110) και του άρθρου 39 παρ. Α περ. 1 του ν. 1884/1990 (Α' 81) [βλ. ΣτΕ 1314/2006, 202/2005, 4462/1985 (Ολ.)], μολονότι ο αναιρεσείων δεν παρέστη κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο.

4. Επειδή, σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 71 του ν. 998/1979 (ΦΕΚ Α' 289), όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 46 του ν. 2145/1993 (ΦΕΚ Α' 88), «1. Εργολάβοι, υπεργολάβοι, κατασκευαστές, οι εντολείς τους και κάθε τρίτος που επιχειρεί, άνευ δικαιώματος ... την ανέγερση οποιουδήποτε κτίσματος ή κατασκευάσματος ... ή πραγματοποιεί οποιασδήποτε φύσεως εγκατάσταση εντός δάσους ή δασικής εκτάσεως, δημόσιας ή ιδιωτικής, τιμωρούνται με φυλάκιση ... και με χρηματική ποινή ...», ενώ, κατά την παρ. 2 του αυτού άρθρου 71 του

ν. 998/1979, «2. ... Η δασική αρχή διατάσσει και, εν αρνήσει του υποχρέου, εκτελεί άνευ ετέρας διατυπώσεως την κατεδάφισιν των κτισμάτων». Εξάλλου, κατά την παρ. 1 του άρθρου 114 του ν. 1892/1990 (ΦΕΚ Α' 101): «Απαγορεύεται η ανέγερση

οικοδομών, κτισμάτων και πάσης φύσεως εγκαταστάσεων εντός δημοσίων ή ιδιωτικών δασών ή δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων, που καταστράφηκαν ή καταστρέφονται από πυρκαϊά...», και κατά την παρ. 2 του αυτού άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 9 παρ. 5 του ν. 2880/2001 (ΦΕΚ Α΄ 9), «Ανεγερθείσες ή ανεγειρόμενες οικοδομές, κτίσματα και πάσης φύσεως εγκαταστάσεις στις ανωτέρω εκτάσεις κατεδαφίζονται υποχρεωτικά κατόπιν αποφάσεως του οικείου Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας με τεχνική υποστήριξη που διατίθεται και από τεχνική υπηρεσία νομαρχιακής αυτοδιοίκησης της οικείας Περιφέρειας, ύστερα από αίτημα του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας και με τη συνδρομή της αρμόδιας δασικής υπηρεσίας». Κατά την παρ. 3 του αυτού άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε από την παρ. 1 του άρθρου 45 του ν. 2145/1993, «Η απόφαση περί κατεδαφίσεως εκδίδεται μετά από κλήτευση προ δύο (2) τουλάχιστον εργασίμων ημερών, του φερομένου ως κυρίου ή νομέα ή κατόχου ή του εργολάβου της οικοδομής, του κτίσματος ή της εγκατάστασης ... Κατά της αποφάσεως του νομάρχη περί κατεδαφίσεως επιτρέπεται προσφυγή ενώπιον του προέδρου του διοικητικού πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου, εντός πέντε (5) ημερών από την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ... Η προσφυγή συζητείται υποχρεωτικά εντός εξήντα (60) ημερών από την κατάθεση της και η οριστική απόφαση εκδίδεται εντός δεκαπέντε (15) ημερών από τη συζήτηση και σε κάθε περίπτωση εντός εβδομήντα πέντε (75) ημερών από την κατάθεση της προσφυγής. Η απόφαση κοινοποιείται με επιμέλεια της γραμματείας του δικαστηρίου εντός δέκα (10) ημερών από τη δημοσίευσή της στους διαδίκους, στον οικείο δασάρχη και στον Υπουργό Οικονομικών ...». Τέλος, κατά την παρ. 5 του άρθρου αυτού, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 45 παρ. 2 το ν. 2145/1993 και ίσχυε κατά τον κρίσιμο στην παρούσα υπόθεση χρόνο, «Από της κλητεύσεως και μέχρι την κατεδάφιση ο κύριος, ο νομέας ή ο κάτοχος υποχρεούνται, εις ολόκληρον έκαστος, στην καταβολή ειδικής αποζημίωσης που επιβάλλεται με πρωτόκολλα του οικείου δασάρχη, από τα οποία το πρώτο εκδίδεται και κοινοποιείται, εφαρμοζομένης αναλόγως και της παραγράφου 3 του παρόντος άρθρου, εντός δέκα (10) ημερών από την κοινοποίηση στο δασάρχη της δικαστικής αποφάσεως της παραγράφου 3. Της υποχρεώσεως αυτής απαλλάσσονται οι παραπάνω, προκειμένου περί οικοδομών, κτισμάτων ή εγκαταστάσεων εντός των δημόσιων δασών ή εκτάσεων της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, εφόσον αυτά παραδοθούν οικειοθελώς στο Δημόσιο προς κατεδάφιση με τη σύνταξη από το Δασάρχη πρωτοκόλλου παραδόσεως και παραλαβής. Κατά των πρωτοκόλλων επιβολής αποζημιώσεως, τα οποία εκδίδονται ανά τρίμηνο μέχρι την κατεδάφιση ή την ως άνω οικειοθελή παράδοση, χωρεί προσφυγή εντός πέντε (5) ημερών από την κοινοποίησή τους, ενώπιον του μονομελούς διοικητικού πρωτοδικείου της τοποθεσίας του ακινήτου. Είναι अपαράδεκτοι οι λόγοι προσφυγής κατά το μέρος που καλύπτονται από την απόφαση επί της προσφυγής κατά της πράξεως του νομάρχη περί κατεδαφίσεως, ως και εκείνοι που δεν αποδεικνύονται αμέσως. Η απόφαση αυτή του δικαστηρίου δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα. Τα ποσά των αποζημιώσεων που καθίστανται οριστικά, είτε γιατί δεν ασκήθηκε προσφυγή, είτε γιατί η ασκηθείσα απορρίφθηκε εν όλω ή εν μέρει, βεβαιώνονται στις αρμόδιες Δ.Ο.Υ.,

εισπράττονται κατά τις διατάξεις του Κ.Ε.Δ.Ε. (ν.δ. 356/1974) και αποδίδονται ως έσοδο στο Κεντρικό Ταμείο Γεωργίας, Κτηνοτροφίας και Δασών. Το ύψος της αποζημίωσης ανά τετραγωνικό μέτρο κτίσματος και ανά ημέρα διατηρήσεως αυτού ορίζεται σε διακόσιες (200) δραχμές ... Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται ευθέως ή αναλόγως οι διατάξεις του Κώδικα Φορολογικής Δικονομίας ...».

5. Επειδή, όπως έχει κριθεί, η κατά τα ανωτέρω «ειδική αποζημίωση» αποτελεί, κατ' ουσίαν, διοικητική κύρωση επιβαλλόμενη για την ανέγερση και διατήρηση αυθαίρετης κατασκευής εντός δάσους ή δασικής έκτασης και όχι αποζημίωση για την αυθαίρετη χρήση αλλότριας δασικής εκτάσεως, αφού μάλιστα μπορεί να επιβάλλεται και εις βάρος του ιδιοκτήτη αυτής. Δεδομένου δε ότι η επιβολή της εξυπηρετεί το δημόσιο σκοπό της προστασίας των δασών και των δασικών εκτάσεων της χώρας και γίνεται κατά ειδική διοικητική διαδικασία, οι γεννώμενες από την έκδοση του οικείου πρωτοκόλλου διαφορές δεν είναι ιδιωτικές, αλλά διοικητικές, η επίλυση δε αυτών ανήκει στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων. Περαιτέρω, με τη διάταξη αυτή ο νομοθέτης είχε χαρακτηρίσει τις διαφορές αυτές ως διοικητικές διαφορές ουσίας υπαγόμενες στην αρμοδιότητα των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων και, ειδικότερα, του Διοικητικού Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι στην περίπτωση αυτή αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι η νομιμότητα της διοικητικής πράξεως με την οποία κρίνεται αν κτίσμα έχει ανεγερθεί ή όχι εντός δάσους, εφόσον το ζήτημα αυτό έχει ήδη επιλυθεί στο πλαίσιο της δίκης που διεξάγεται κατά τα οριζόμενα στην παρ. 3 του αυτού άρθρου, αλλά η νομιμότητα του πρωτοκόλλου επιβολής της διοικητικής κυρώσεως για ήδη διαγνωσθείσα παράβαση. Συνεπώς, νομίμως οι διαφορές αυτές άγονται ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου με την άσκηση προσφυγής κατά του πρωτοκόλλου επιβολής ειδικής αποζημίωσης. Εξάλλου, ναι μεν, κατά τις διατάξεις αυτές, η απόφαση του Διοικητικού Πρωτοδικείου επί της κατά τα ανωτέρω προσφυγής, δεν υπόκειται σε τακτικά ένδικα μέσα, υπόκειται, όμως, κατά την αληθή έννοιά τους, στο έκτακτο ένδικο μέσο της αιτήσεως αναιρέσεως ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, εφόσον ο νομοθέτης δεν απέκλεισε ρητώς τη δυνατότητα ασκήσεώς του (βλ. ΣτΕ 1785/2001 7μ.). Συνεπώς, η κρινόμενη αίτηση ασκείται παραδεκτώς.

6. Επειδή, περαιτέρω, από την ανωτέρω διάταξη του άρθρου 114 παρ. 5 του ν. 1892/1990, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 45 παρ. 2 του ν. 2145/1993, συνάγεται ότι η προβλεπόμενη από αυτό ειδική αποζημίωση αποτελεί διοικητική κύρωση που αποβλέπει τόσο στην αποτροπή ανέγερσης αυθαιρέτων κτισμάτων εντός δασών και δασικών ή αναδασωτέων εκτάσεων όσο και στην κατεδάφισή τους μετά την τυχόν ανέγερσή τους, καθιστώντας εξαιρετικά ασύμφορη οικονομικά τη διατήρησή τους, επιβάλλεται δε από τον Δασάρχη παραλλήλως με την υποχρέωση του Κράτους για αποκατάσταση της καταστραφείσας δασικής έκτασης και δεν συνιστά φόρο ή οικονομικό βάρος κατά την έννοια της παρ. 2 του άρθρου 78 του Συντάγματος. Περαιτέρω, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξης του ν. 2145/1993, η διοικητική αυτή κύρωση επιβάλλεται στο διοικούμενο για αυθαίρετα που έχουν ανεγερθεί εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας έκτασης είτε πριν είτε μετά την

έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, αλλά, προφανώς, για χρονικά διαστήματα κατά τα οποία διατηρήθηκαν τα αυθαίρετα αυτά, μεταγενέστερα της έναρξης ισχύος του νόμου αυτού. Δεν συντρέχει δε περίπτωση ανεπίτρεπτης αναδρομικής εφαρμογής της ανωτέρω διάταξης στην περίπτωση που με το σχετικό πρωτόκολλο επιβάλλεται στο διοικούμενο ειδική αποζημίωση για αυθαίρετα που είχαν κατασκευαστεί εντός δάσους ή δασικής ή αναδασωτέας έκτασης πριν μεν από την έναρξη ισχύος του ν. 2145/1993, αφορούν, όμως, σε χρονικά διαστήματα διατήρησης των αυθαιρέτων αυτών μεταγενέστερα της έναρξης ισχύος του νόμου αυτού (βλ. ΣτΕ 4252/2009). Επιπλέον, όπως έχει κριθεί, το Σύνταγμα, θεσπίζοντας στο άρθρο 24 παρ. 1 την υποχρέωση του Κράτους να προστατεύει τα δάση και τις δασικές εκτάσεις από την αυθαίρετη αλλαγή χρήσεώς τους και να απομακρύνει κάθε κατασκευή που αποκλείει ή περιορίζει την κατά προορισμό χρήση τους, ουδόλως αποκλείει την καθιέρωση νομοθετικού συστήματος προστασίας του δάσους που επιβάλλει, παραλλήλως προς τις αντίστοιχες υποχρεώσεις του Κράτους, την υποχρέωση αποκατάστασεως του δάσους στον προκαλέσαντα την βλάβη σε αυτό ιδιώτη επ' απειλή διοικητικών ή άλλων σε βάρος του κυρώσεων (βλ. ΣτΕ 1785/2001 7μ., 3873/2004, 4252/2009).

7. Επειδή, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγιναν δεκτά τα εξής: Με την 4516/28.12.1993 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής αποφασίστηκε η κατεδάφιση διόροφης οικοδομής διαστάσεων 18 X 16 μέτρων που φέρεται να ανεγέρθηκε αυθαίρετα από την αναιρεσίβλητη κατά το μήνα Δεκέμβριο του έτους 1990 μέσα σε δημόσια δασική έκταση συνολικής έκτασης 736 τ.μ. στη θέση «Κόκκινο Λιμανάκι» της περιφέρειας της κοινότητας Ραφήνας Ν. Αττικής, η οποία κηρύχθηκε αναδασωτέα βάσει των διατάξεων των άρθρων 38 παρ. 1 και 41 παρ. 1 του ν. 998/79 με την 4603/93/28.12.94 απόφαση του ίδιου Νομάρχη. Κατά της πρώτης από τις παραπάνω αποφάσεις η αναιρεσίβλητη άσκησε προσφυγή ενώπιον του Προέδρου του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθήνας που απορρίφθηκε ως αβάσιμη με την 156/1996 απόφαση αυτού. Μετά την έκδοση της απόφασης αυτής ο Δασάρχης Πεντέλης εξέδωσε σε βάρος της αναιρεσίβλητης το υπ' αριθμ. 1639/8.3.2001 πρωτόκολλο επιβολής ειδικής αποζημίωσης λόγω μη κατεδάφισης της αυθαίρετης οικοδομής, το οποίο αφορά το χρονικό διάστημα από 8.12.2000 έως 8.3.2001. Περαιτέρω, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του το Μονομελές Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, το οποίο, με την αναιρεσιβαλλόμενη υπ' αριθ. 4777/2007 απόφασή του έκανε δεκτή σχετική προσφυγή της αναιρεσίβλητης και ακύρωσε το εν λόγω Πρωτόκολλο Επιβολής Ειδικής Αποζημίωσης με το σκεπτικό ότι οι ανωτέρω παρατιθέμενες στη σκέψη 4 διατάξεις του άρθρου 114 του ν. 1892/1990, στις οποίες προβλέπεται η επιβολή ειδικής αποζημίωσης αυθαίρετου κτίσματος, είναι ανεφάρμοστες ως αντίθετες τόσο στη διάταξη του άρθρου 78 παρ. 2, όσο και στη διάταξη του άρθρου 24 παρ. 1 του Συντάγματος. Ειδικότερα με την αναιρεσιβαλλόμενη κρίθηκε ότι η εν λόγω ειδική αποζημίωση, στο μέτρο που επιβάλλεται και για τα ανεγερθέντα πριν από την έναρξη της ισχύος του νόμου 2145/1993 αυθαίρετα κτίσματα, δεν φέρει το χαρακτήρα διοικητικής κύρωσης ή διοικητικού μέτρου, αλλά το χαρακτήρα οικονομικού βάρους που επιβάλλεται στο διοικούμενο με νόμο αναδρομικής ισχύος, σε

αντίθεση με το άρθρο 78 παρ. 2 του Συντάγματος. Περαιτέρω, κρίθηκε ότι η επιβολή της ειδικής αυτής αποζημίωσης αντίκειται και στο άρθρο 24 παρ. 1 του Συντάγματος διότι πρόσφορο μέτρο για την προστασία του δασικού πλούτου της χώρας αποτελεί μόνο η απόφαση περί κατεδάφισης των αυθαιρέτων κτισμάτων και όχι η ειδική αποζημίωση, η οποία οδηγεί σε καταστρατήγηση της αρχικής υποχρέωσης του κράτους για κατεδάφιση των αυθαιρέτων.

8. Επειδή, η κρίση αυτή της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι εσφαλμένη, διότι, κατά τα εκτιθέμενα στη σκέψη 6, το εν λόγω πρωτόκολλο, το οποίο εκδόθηκε σε βάρος της αναιρεσίβλητης το έτος 2001, αφορά στη διατήρηση του κατασκευασθέντος από το έτος 1990 αυθαιρέτου της για το χρονικό διάστημα από 8.12.2000 έως 8.3.2001, δηλαδή για χρονικό διάστημα μετά την έναρξη ισχύος του ν. 2145/1993 και, επομένως, δεν συντρέχει περίπτωση αναδρομικής εφαρμογής της εφαρμοστέας, εν προκειμένω διάταξης του άρθρου 45 παρ. 2 του ν. 2145/1993. Εξάλλου, και η κρίση του Διοικητικού Πρωτοδικείου ότι η επιβολή ειδικής αποζημίωσης για τη διατήρηση αυθαιρέτου κτίσματος εντός δάσους ή δασικής έκτασης αντίκειται στο άρθρο 24 παρ. 1 του Συντάγματος είναι εσφαλμένη, διότι, κατά τα εκτιθέμενα στην ίδια ως άνω σκέψη, το άρθρο αυτό του Συντάγματος δεν αποκλείει, παραλλήλως με την υποχρέωση της Διοίκησης για κατεδάφιση του αυθαιρέτου κτίσματος, τη θέσπιση υποχρέωσης για καταβολή ειδικής αποζημίωσης εις βάρος του ιδιοκτήτη, για όσο διάστημα το κτίσμα αυτό διατηρείται. Υπό τα ανωτέρω δεδομένα, βασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αίτηση ότι μη νομίμως κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι η επιβολή της Ειδικής Αποζημίωσης είναι αντίθετη στα άρθρα 78 παρ. 2 και 24 παρ. 1 του Συντάγματος. Κατά συνέπεια, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.